

Mötet med barnen förändrade vårt liv..

Berndt
och Kerstin
driver eget
barnhem i
Tanzania

Barnens biologiska
föräldrar är antingen
döda, svårt sjuka eller
alkoholmissbrukare.
Pambazuko – som
betyder gryning – är en
stor, trygg familj för
barnen.
– De ger så mycket
kärlek tillbaka, säger
Kerstin och Berndt.

"Man kan inte hjälpa alla människor man möter, men man kan hjälpa några". Kerstin och Berndt har lånat sitt valspråk från författaren Henning Mankell, som engagerat sig mycket för Afrika.

Berndt ville visa sin hustru Kerstin den storslagna nationalparken Serengeti i Tanzania. En "vanlig" semesterresa. Men så blev det inte...

TEXT: MATS FAHLGREN reportage@egmont.se
 FOTO: ANDERS EGLE, ALICE FAHLGREN, PRIVATA BILDER

Vi kunde bara inte glömma barnen, de var så magra, ledsna och rädda, säger Berndt och Kerstin Santesson.

När vi träffas har det gått snart sex år sedan den 18 december 2007, dagen då 16 barn i Tanzania kom in i deras liv. Av en ren slump.

Berndt är pensionerad läkare, Kerstin är jurist i familjeföretaget. De gifte sig för 15 år sedan och bor i Särö söder om Göteborg. Nu hade paret äntligen förverkligat drömmen om resan till Serengeti i norra Tanzania.

- Jag hade rest i Afrika tidi-

gare och visste att det är bra att ha med sig barnkläder och leksaker som man kan ge bort. Så vi tog med oss en hel säck, berättar Berndt.

Efter fyra fantastiska dagar i Serengeti körde paret in i den lilla byn Mto wa Mbu, cirka 12 mil från storstaden Arusha. När de såg en skylt där det stod "barnhem" stannade de och frågade om de fick skänka sina saker i säcken.

- Det var vårt första möte med barnen. Barnen kastade

sig över kläder och leksaker! Och de sjöng för oss, eftersom det var min födelsedag, berättar Berndt.

Mötet varade bara någon timme, men paret åkte hem med bilder av de rädda och magra barnen på näthinnan. Och med en gnagande oro om att allt inte stod rätt till på barnhemmet.

De skickade ner pengar till barnen som de inte kunde glömma. Och till påsken 2008 reste de till Tanzania igen, för att se om barnen fått det bättre.

Men barnen såg fortfarande eländiga och skrämde ut. Nu insåg paret Santesson att mannen som drev barnhemmet inte gjorde det på ett bra sätt.

- Kläder och leksaker som skänktes till barnhemmet sål-

de han vidare. Och barnen utnyttjades för att titta pengar av turister, berättar Berndt. I den cyniska affärsidén ingick att barnen hölls på svältkost, för att se eländiga ut.

Paret fick kontakt med en kvinnlig präst i lutherska kyrkan i byn. Hon bekräftade deras misstankar och de bildade en internationell grupp som arbetade för att barnhemmet skulle stängas. Men det lyckades inte.

- Så enda möjligheten var att öppna ett nytt barnhem och få barnen flyttade dit, säger Kerstin.

Efter att tag bestämde sig en medlem i byrådet för att stödja makarna Santesson. Och via prästen kom de i kontakt med ett par i 35-årsåldern, Elias och Tabea, som inte hade egna barn.

- Vi frågade om de kunde tänka sig att bli fosterföräldrar

Forts på sidan 48

De ger så mycket kärlek tillbaka

All mat till de 20 personerna på Pambazuko lagas på en enkel vedspis utomhus. Men nu ska ett nytt hus byggas, med ett stort, fint kök.

Mötet med barnen förändrade...

Forts från sidan 13

och de sa ja. Så vi hyrde ett hus till dem sommaren 2008, säger Kerstin.

Men det var inte självklart att barnen skulle komma dit. Föreståndaren på det första barnhemmet ville inte släppa dem.

Vändpunkten kom när en av de små pojkarna, Sifuni, miss-handlades av mannen.

– Då fick pojkens farmor nog. Hon ilsknade till och flyttade Sifuni till vårt hus, Pambazuko. Och farmodern var en stark kvinna i byn, så fler följde efter. Barnhemmet kunde öppna med sex barn. Sedan kom fler, en efter en. Men mannen vägrade att släppa iväg de tre sista pojkarna.

Berndt och Kerstin pendlade nu mellan Sverige och Tanzania, där varje besök blev 1–2 veckor långt. Och varje gång gick Kerstin till det andra barnhemmet och vädjade:

– Låt de tre sista pojkarna få komma till oss – de hör ihop med de andra barnen!

Som syskon

Upplösningen på tvisten blev dramatisk. När det nya barn-

– Vi har inga egna barn, men i Tanzania har vi 16 barn som behöver vår kärlek, säger Kerstin och Berndt Santesson. Och det finns många barn ute i världen som behöver kärlek.

hemmet funnits i mer än två år, på hösten 2010, avslöjades att mannen på det gamla hemmet hade våldtagit en 14-årig flicka som bott på hans barnhem.

Han blev åtalad för våldtäkt. Men det blev ingen rättegång. Mannen körde ihjäl sig på en resa till kuststaden Tanga.

När nyheten om hans död nådde byn Mto wa Mbu stod plötsligt de tre små pojkarna med sina få ägodelar på ryggen utanför Pambazuko och knackade på dörren: "Vi är fria nu, får vi komma till er?"

Berndt får tårar i ögonen när

han berättar den historien.

Pambazuko – som betyder gryning, ljusning – har blivit ett tryggt hem för de 16 barnen, som nu är mellan 7 och 17 år. De upplever sig som syskon i en storfamilj.

– Det är fantastiskt vad bra mat, lugn och ro och kärlek kan göra. Och de ger så mycket kärlek tillbaka, säger Kerstin.

Barnens biologiska föräldrar är antingen döda, svårt sjuka eller alkoholmissbrukare. Pambazuko är en stor, trygg familj för barnen, menar Kerstin och Berndt.

– Barnen är nu glada, friska och duktiga i skolan, några är bäst i klassen. De hjälper och stöttar varandra och gläds åt de andras framgångar.

Förutom "föräldrarna" Elias och Tabea har barnhemmet två kvinnor anställda. De sköter tvätt, städning, inköp och mat. Pambazuko har också ett par kor, getter, ankor och höns, som ger ägg och mjölk.

Men huset bara 100 kvadratmeter stort. Och barnen håller på att bli stora.

Så nu har Berndt och Kerstin – tack vare en stor, privat donation – kunnat köpa en tomt i närheten, där det ska byggas ett dubbelt så stort hus till barnen, ett nytt Pambazuko.

Två av de äldsta pojkarna går på en internatskola motsva-

rande gymnasiet och är hemma bara på loven, tre månader per år.

– Vi vill att våra barn ska ha ett hem att återvända till även på loven. Och de ska fritt kunna välja den utbildning som de vill ha och passas för, säger Kerstin.

Det betyder att kostnaderna kommer att öka, när barnen blir äldre och utbildningen allt dyrare.

Totalt kostar det 6 500 kronor i månaden att driva Pambazuko. Då är mat och allt inräknat för 16 barn och fyra vuxna.

– Men det är inte lätt att få ihop pengarna varje månad. Förutom pengar från Kullaviks kyrka och personal på Möindals sjukhus försöker vi med släktingar och vänner vid vårt ärliga glöggkalas, säger Berndt.

Han poängterar att varenda krona som skänks till Pambazuko går direkt till barnhemmet.

– Inget försvinner i administration, inte ett enda frimärke eller telefonsamtal, sådant betalar vi själva. Och alla i insamlingsstiftelsen arbetar ideellt, så alla insamlade pengar går oavkortat till barnen, det är mycket viktigt. ■

FOTNOT: Pambazukos barnhem har en officiell insamlingsstiftelse registrerad hos länsstyrelsen i Västra Götalands län. Stiftelsen har bankgiro Handelsbanken 306 – 0639.